

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одгъленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Протоиерей П. Икономовъ

КЪМЪ НАШАТА ИНТЕЛИГЕНЦИЯ

Къмъ нея искамъ да отправя тия редове, защото знамъ мжачнигитъ предрасждитъ, съ които се бори въ недоуменията, отъ които се издига. Нашата държава извънредно много направи за подобрене хала на работника, обаче, за по специалнитъ въпроси, като алкохолизма, отрицателнитъ религиозни и противодържавни идеи и вѣдения, въпроси, отъ които зависи сигурността на държавата и благоденствието на нашия народъ, трѣбва да се прояви повече вяжн.

Известно е напр., че поради редъ причини, нашия работникъ все още живее на църквата.

Интелигенцията ни въ голѣмото си болшинство, поради погрѣшна насока дадена и отъ антирелигиозната литература, възпитание и образование, не стон по-добре въ това отношение, обаче, тя е готова да ни изслуша и дори разбере.

Религиозниятъ търсежъ днесъ е всеобщъ факъ у насъ и по свѣта, особено следъ печалната картина, открита отъ освободителнитъ войски въ СССР.

Ето защо, отправямъ тия редове, пропити съ искреностъ и пасторска любовъ къмъ нашата интелигенция, която по редъ недоразумения е чужда на Христа.

Ония изъ между тѣхъ, обаче, които не даватъ съ недоуменото си, да не се надѣватъ, че ще ги убеди въ противното, защото вѣрата, която е дѣло на свободата, не може да убеди освенъ ония, които искрено я търсятъ и жадуватъ за нея.

Тѣ твърдятъ: религията като непотребна и непотрѣбна за днешния човѣкъ, сама по себе си ще изчезне. На тая, именно, заблуда и самоизмама искамъ да отговоря.

Неоспоримъ фактъ е, че никога религиозния въпросъ не е смущавалъ повече свѣта отъ днесъ.

Всички, които наблюдаватъ свѣтовнатъ събития, сж увѣрени, че утрешното човѣчество ще бѣде много по-религиозно отъ днешното.

Религиозното чувство се дълбоко корени въ човѣшката душа, съ него се раждаме и съ него умираме. То е гаранцията и утѣхата ни, че човѣка-завъръ ще може да се укроти и дойде на себе си.

Великиятъ естественикъ Буфонъ, който цѣлъ животъ е изучавалъ животнитъ, казва, че само човѣкътъ е религиозно животно.

Какво е това чувство?

Споредъ Шлаеръ Майеръ, религиозното чувство се събуждало у човѣка щомъ той почналъ да разсъждава върху себе си: що е, отъ къде е, къде отива и пр. Веднага следъ това се появява съзнанието, че той зависи отъ нѣкого, и като така, трѣбва неговия животъ да има нѣкаква целъ, а за да се постигне тая целъ, той трѣбва, въ борбата съ живота, да се опира на нѣкого, и тамъ, намѣри онова, което му липсва: пълнота въ знанието, величие въ държанието и свѣтлина въ живота.

Сломенъ отъ суровитъ условия на живота — и притѣсненъ отъ братя си, търси Спасителъ, който да го уплоти правилно, да избърши съзнитъ му, да изцѣри ранитъ му — и предъ когото да изплаче тѣжата и неволята си.

Понѣкога не безъ стѣснение се запитава: кой е смисъла на неговия трънливъ пътъ?

Чувствата на нравствени задължения и категорични повели сж сжщности, които трогватъ човѣка, но сжщевременно го и плашатъ.

Кой е този тайнственъ гласъ, който му говори и тъй повелително му заповѣдва? Който го смущава, когато извърши злото и одобрява, когато извърши доброто?

Предъ когото той трѣбва да се представи, за да изложи мжката си за да му отлекне? да сподѣли радостта си за да бѣде пълна; да поговори за мира, който не зависи отъ човѣка — за да успокои сърдцето и душата си?

Всички тия питання предполагатъ едно и също сжщество, отъ което човѣкътъ зависи и съ което той може да влѣзе въ лични връзки.

Това сжщество е толкова силно акорено въ човѣка, че ако то не се удовлетвори, му се даде правилна насока, избива въ суевѣрие (крива, изкривена вѣра), което не е друго, освенъ израждане на религията.

Нека си спомнимъ и за она баша, който е пожелалъ да възпита детето си по идеитъ и указанията, дадени отъ Жанъ Жакъ Русо. Той никога не му е говорилъ за Бога, защото искалъ да узнае, дали религията е нѣщо вродено въ човѣшкото сърдце, и ако това е така, какъ ще се прояви тя.

И какво става? Той забелязалъ, че детето му всѣка сутринъ е отивало въ дѣното наградната. Проследили го и, о чудо! — какво да видиш!... детето колѣнчило и възнасяло молитви къмъ слънцето. Бедното дете! То чувствувало Бога въ сърдцето си, но понеже никой не му го е открилъ и говорилъ за него, то самото го намѣрило и почнало да сподѣля радоститъ си съ него — като мислило, че слънцето е Богъ!

Липсата на религиозно знание и възпитание поражда суевѣрието, което често се среща всрѣдъ нашата интелигенция. Тя не се страхува отъ Бога, а отъ 13-то число; въ вторникъ не пжтвуа; на църква се срамува да отиде, а ходи изъ крайнитъ квартали, при разни картогледачки, кафегледачки и пр.

Гамбета е билъ свободомислящъ, но не пожелалъ да излѣзе отъ обсаденния Парижъ въ петъченъ день, поради което отложилъ за нѣколко дена, за да излѣзе при много по-неблагоприятни условия. Нормаленъ и истински човѣкъ е оня, който си има своята религия, който публично може да я изповѣда и да я брани, а не оня, който парадира, че нѣма религия, а се клани на разни човѣшки измишльотини.

Религията, прочее, не си е изгубила смисъла, нито пъкъ има нормаленъ човѣкъ безъ религия.

Докато има умове, които жадуватъ за истината и копнѣятъ да узнаятъ нѣщо отъ неизвѣстното; докато има любещи сърдца, които търсятъ нѣщо по-висше, по-свето за тѣхната чиста любовъ; докато има сърдца, които не могатъ да се помирятъ, че обични отъ тѣхъ сжщества изчезватъ безъ всѣка надежда за ново въждане; докато има човѣци, които погнусени отъ действителността търсятъ светостъта и нравственото съвършенство — религия ще има. И ако тя нѣкога изчезне, ще настѣпи най-мрачния периодъ отъ човѣшкото сжществуване, Това, което се изнесе, че е станало въ безбожническа съветска Русия е само една слаба картина на жестокоститъ и издевателствата, които биха станали, и които биха надхвърлили всѣко въображение.

Най-великия човѣкъ, известенъ въ историята, Богочовѣкътъ Исусъ Христосъ, е билъ най-религиозния, защото възплотявалъ въ себе си най-свѣршенната религия.

Тайната на живота Му, силата на словото Му и свръхестественитъ Му дѣла, сж най-яркото доказателство за тѣсната му връзка съ Бога.

Докато навѣрниците и свободомислящитъ не ни посочатъ друга личностъ по-висша, по-свѣршена отъ Христа, личностъ — лишена отъ всѣко религиозно чувство, ние ще почитаме и бранимъ Христа, Който си остава свѣршенъ човѣкъ и истински Божи Синъ.

Утрешниятъ човѣкъ, или ще бѣде религиозенъ, или ще престане да сжществува.

Тогава отъ где идва силната реакция противъ религията?

Отъ тамъ, чевъ миналото много хора въ името на религията сж вършили лоши нѣща: обявявали сж войни, инквизиции и др. нѣща, прочее, чужди

Вредата отъ сектитъ

Сектитъ работятъ върху душата на човѣка. А душата е главния факторъ въ общественния животъ. Каквото възпитание се даде на човѣцитъ въ дадено общество, такива ще бѣдатъ и резултатитъ въ взаимоотношенията на тия човѣци. Тѣлото може да се възпита въ хубава стойка, въ ловка гимнастика и пр., обаче, за да имаме добри дѣла зависи отъ душата, отъ нейното възпитание. Добродетелитъ сж дѣлото на сърдцето, на душата.

Сектитъ като иматъ душата въ свое владение и проявление, дѣлата на тази душа ще бѣдатъ диктувани отъ принципитъ на дадената секта.

Националното чувство е второстепенно въ човѣшката душа. Това е правилното позеление на религията въобще. Добриятъ християнинъ е преди всичко християнинъ и следъ това българинъ, ромънецъ и пр. Понеже ние сме рожба на православната църква и като на-

на православнието.

Има много идеалисти, добри и сърдечни хора, които пледиратъ за едно обединение между насъ, католицитъ и протестантитъ, съ целъ да образуваме общъ фронтъ противъ богоборцитъ и намѣримъ полесни и приложими форми на християнството въ живота.

Кой може да открие факта, че днесъ всичко кипи, ври и се стреми къмъ нови форми.

Стариѣ мѣхове се пукатъ подъ напора на новото вино.

Христосъ хвърли въ свѣта идеи и принципи, които си пробиха път и тласнаха човѣчеството по пътя на прогреса.

Младото поколение иска вече нови форми въ нашата обредност. Детето не познава вече майка си, и ако тя пожелае да го разбере и подмлади, рискува да го изгуби.

Всички църкви трѣбва да промѣнятъ възникната си оогослужерна украса и се приспособятъ съ новитъ разбирания, безъ да се засѣгатъ догматичнитъ истини на вѣрата.

Безпристрастната критика винаги е била желателна. Истината е една, и тя не може да бѣде съ всички. Всички трѣбва да работимъ за царството Божие и побратимяването на народитъ, така, както Христосъ ни завеща. Който обича Бога, не може да мрази братята си, защото Той е общъ Баща, който не дѣли децата си.

Ето защо, християнството е най-висшата религия, отъ Бога дадена, за презъ всички вѣкове, който цели да облагороди човѣка, да го съедини съ Бога и побратими хората помежду си. Така каза Исусъ въ молитвата си: „Всички да бѣдете едно. Както ти, Отче, Си въ Менъ така и Азъ въ Тебъ, тъй и тѣ да бѣдете въ Насъ едно, та да по-върва свѣта, че Ти Си Ме пратилъ. И славата, която Ми бѣ далъ, дадохъ тебъ, та да бѣдете едно, както ние сме на едно. Азъ Съмъ въ Тебъ, Ти въ Менъ, за да бѣдемъ въ пълно единство, за да познае свѣта, че Ти Си Ме пратилъ и си Ги възлюбилъ, както Менъ възлюби“ (Иоан. XVII. 21—23).

Единението и братолюбие днесъ за свѣта, и специално за Европа, е въпросъ на животъ т.е. да сжществува или не.

Утрешното човѣчество или ще приеме религията на Исуса Христа, всемирния учителъ и Божи Синъ или не ще сжществува.

ция и като вѣрска принадлежностъ затова у насъ вѣра и нация сж свързани. Како се каже българинъ, разбира се едновременно и православенъ. Иновѣрскитъ случаи у насъ сж нѣщо нередовно и въ послѣствие присадени като паразити въ снагата на българската православна църква.

Тѣзи новоприсаждения безспорно влияятъ отрицателно на националното чувство у зарадения българинъ. Това е естествено. Сектанта ще се води отъ интернационалнитъ принципи на своята вѣра, чийто центъръ безспорно е вънъ отъ България.

Единъ примѣръ. Всички българикатолици, въпрѣки твърдението имъ, че сж чисти български, когато имъ се заповѣда отъ центъра на тѣхната вѣра-папата, поставиха се противъ своя български царъ, отрекоха се отъ него. Ще кажете може ли това? Да, може. Това е, разбира се, напълно логично по силата на вѣрскитъ закони. Преди всичко тѣ сж католици и после българи. Когато царътъ по силата на конституцията и личната царска воля пожела да се приобщи напълно къмъ българския народъ като кръсти своето първо дете, Н. Ц. В. Княгиня Мария Луиза въ православната вѣра, папата заповѣда на католицитъ въ България да не поменаватъ въ църква името на Царя. И нашитъ католици, като послушни чада на своя вѣрски центъръ, се отказаха отъ Царя и много време не го поменаваша въ своитъ служби. Съ тая тѣхна постѣпка се доказва, че вѣрата играе важна роля въ държавното единство.

Сжщото е и съ другитъ вѣроизповѣдания и секти, каквито доста сж се навждали у насъ, макаръ общия сборъ на членовѣтъ имъ да не е голѣмъ. Колкото и да сж малко, тѣ по число все пакъ присадиха бацила на духовното разложение въ народностната държава.

Ето защо, смѣтамъ, че този въпросъ за сектитъ и иновѣрцитъ никога не бива да се изпуска изъ предвидъ отъ народа, отъ общественицитъ и отъ държавницицитъ, които иматъ най-голѣмъ дѣлъ въ уредбата на държавния животъ.

Не православниятъ по вѣра въ България е чуждо тѣло въ народностния нашъ организъмъ.

Това никога да не се забравя!

свещ. Василий Яковъ

Българска молитва

която ще се чете преди започване занятия

Министърътъ на изродното просвѣщение г. проф. Б. Йоцовъ е възложилъ на писателя Николай Лилиевъ да изработи една кратка молитва, въ която да бѣдатъ включени постиженията на българския народъ и неговата крепка вѣра за благочестие и пълно обединение. Текстътъ на изработената молитва е, пригледанъ въ съвмѣстно заседание съ министъръ Йоцовъ, крѣпкия Йорданъ Бадевъ и автора ѝ. Следъ окончателното му приемане, текстътъ на молитвата ще бѣде изпратенъ на Св. Синодъ за одобрение. Тая молитва ще бѣде задължителна за всички учебни заведения и ще се чете при започване на учебнитъ занятия въ всички български училища.

Адъ и освобождение

ОТГОВОРЪ НА Г-НЪ Н.

(продължение отъ миналия брой и край)

Прочее, смъртта царува отъ Адама до Христа надъ всички.

Смъртта — това е наказанието за първородния грѣхъ: „а отъ дървото за познаване добро и зло, да не ядешъ отъ него, защото въ който денъ вкусишъ отъ него, бездруго ще умрешъ“ (Бит. 2, 17).

Но смъртта не премахва и не изкупва първородния грѣхъ. Тя е негово следствие, но не и изкупително наказание, което ликвидира съгрѣха. Следъ смъртта грѣхътъ си остава. Той върви съ душата. А съ грѣхъ душата не може да отиде при Бога, тя остава отлъчена отъ Него, което и съставлява за нея мъка (има степени на отдалеченост и мъка), затова именно Словото Божие и казва: „Нѣма нито единъ праведенъ, всички се отклониха отъ пътя, вкупомъ станаха негодни“, всички съгрѣшиха и сж лишени отъ славата Божия“ (Рим. 3:10, 12, 23).

Само благодатта на Господа Исуса Христа изкупва и премахва първородния грѣхъ и всички други грѣхове: „Оправдавайки се даромъ съ Божията благодатъ чрезъ изкуплението въ Христа Исуса“ (Рим. 3, 24). А изкуплението се усвоява обещателно чрезъ вѣра: „Човѣкъ... се оправдава само чрезъ вѣра въ Исуса Христа“ (Гал. 2, 16), защото по благодатъ сте спасени чрезъ вѣрата“ (Еф. 2, 8; сравни: Дѣян. 13, 39; 15, 11; Рим. 3, 25 — 28; Тит. 3, 7). Разбира се вѣра не само теоретическа, субективна, не протестантска или католическа, а православна, именно: „вѣрата, която действувала чрезъ любовъ“ (Гал. 5, 6). За тази именно вѣра Словото Божие казва: „Истина, истина ви казвамъ: който вѣрва въ Мене, има животъ вѣченъ“ (Иоан. 6, 47); „Който вѣрва въ Мене, и да умре, ще оживѣе. И всѣки, който живѣе и вѣрва въ Мене, нѣма да умре вовеки“ (Иоан. 11, 25—26). „Който вѣрва въ Него, не бива сѣденъ, а който не вѣрва, е вече осѣденъ“ (Иоан. 3—18). „Който вѣрва въ Сина, има животъ вѣченъ; който пъкъ не вѣрва въ Сина, не ще види животъ, и гнѣватъ Божий пребждва върху него“ (Иоан. 3, 36).

Съ една дума, безъ св. православна вѣра никой не може да се спаси, който изобщо „безъ вѣра не е възможно да се угоди Богу“ (Евр. 11, 6).

„Затова именно и на мъртвитѣ бѣше благовѣстено“ (1 Петр. 4, 6), т. е. на заключенитѣ отвѣка въ ада мъртви, та и тѣ да могатъ свободно, чрезъ вѣра, да възприематъ плодовѣтъ на изкуплението, ако желаятъ. А благовѣстено имъ е било лично отъ Господа Спасителя,

въ самия оня тържественъ и величественъ моментъ, когато Той слиза въ ада, а сѣщо така, преди Неговото идване, отъ Предтечата Господенъ (тропаря на Предтечата, който Вие добре знаете), а може би и отъ Моисея, споредъ Патриарха Фотия.

Дали всички духове сж повѣрвали и приели изкуплението, по това св. Отци не сж се изказвали. Но всички Отци единодушно говорятъ, че до слизането на Спасителя въ ада, всички души сж били ограничени и затворени въ ада и тамъ сж се измѣждали. Господъ имъ дава възможностъ да се освободятъ отъ тоя ровъ безъ вода Зах. 9, 11) и не може да има съмнение, че всички първенци, особено ония, които сж предвъзвестявали идването на Христа, сж очаквали тоя върховенъ моментъ и веднага сж били освободени. Затова и на всички икони, изобразяващи сжшествието Христово въ ада, между първитѣ освободени, които посрещатъ Господа при самитѣ изкъртени адски врата, сж именно праведницитѣ: патриарситѣ и пророцитѣ. А иконописанието въ Православната Църква е изразъ на Свещеното Предание, т. е. на вѣрата на цѣлата Църква.

При това ясно положение на въпроса, текстоветѣ, които повидимому говорятъ, че праведницитѣ отъ В. З. не отивади въ ада, не могатъ да иматъ значение, защото тѣ сж много общи. Текстътъ Екл. 12, 7 говори, че следъ смъртта тѣлото отива въ земята, а душата въ другия миръ. Тоя текстъ говори само за безсмъртието на душата, но не и за нейната задгробна участъ. Иер. 15, 1 е едно просто сравнение: Богъ толкова се е отвърналъ отъ развратения израилски народъ, че дори ако биха се застъпили за него такива велики Божии угодници като Моисей и Самуилъ, безъ чието застъпничество тоя народъ щѣше да бѣде унищоженъ отъ Бога (Иер. 32, 9—14), дори и тогава Богъ не би се смилилъ.

По какъвъ начинъ Моисей, който не е билъ освободенъ отъ първородния грѣхъ и поради това не е можелъ да излѣзе отъ ада преди слизането на Спасителя тамъ, се явява на Таворъ, — това е тайна Божия, въ която никой отъ св. Отци не е проникналъ. Въ всѣки случай „за човѣцитѣ това е невъзможно“, ала за Бога всичко е възможно“ (Мат. 19, 26), когато въ плана на Божията премъдростъ това е необходимо. А преображението на Господа е било събитие отъ изключителна важностъ: да се покаже на ученицитѣ, че Исусъ е истински

Любомиръ Бобевски

ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Обичамъ ти водитѣ, о езеро лазурно, вълшебно и омайно и винаги безбурно, че въ струитѣ си бистри ти криешъ рой мечти, и приказни копнежи съ неземни красоти.

Въ водитѣ ти кристални небето модролико оглежда се всечасно отъ времето велико, когато е кръстосвалъ брѣгътъ ти Самуилъ — царь и човѣкъ достоенъ и боеводъ най-милъ.

И църквата старинна на Климента светеца, що сплете за главитѣ на мъдростта вѣнеца, оглежда се съ усмивка тя въ тебе всѣки часъ, на ширъ прострѣла грѣмко камбанниятъ си гласъ.

На крепоститѣ древни и кули и палати отъ черъ гранитъ и мраморъ срѣдъ блѣсъкъ и позлати азъ сѣнкитѣ имъ дивни и свѣтлия въ тѣхъ духъ ги виждамъ какъ витаятъ при воя шепотъ глухъ.

И слънцето, когато издигне се високо, въ струитѣ ти кристални забива взоръ дълбоко, луната и звездитѣ надничатъ съ чуденъ зракъ и тихо си говорятъ и съ тебъ и съ твоя брѣгъ.

Видѣ ти много сълзи и кърви въ тебъ пролѣни, хомоти робски черни и братствени измѣни, и тежки дни усилни, но съ вѣра си въ гърди че иде краятъ чаканъ отъ всичкитѣ беди!

Синъ Божий, възлюбенъ, сияенъ като слънце, Комуто сж подчинени Моисей (като представител на преизподния свѣтъ) и Илия (като представител на небожителитѣ) ¹⁾ когато тѣ трѣбва да слушатъ.

Притчата за богатия и Лазаря има предвидъ пакъ общо разликата въ задгробната сѣдба на грѣшния и праведния, безъ огледъ на първородния грѣхъ.

Изобщо за всички ветхозаветни праведници Писанието казва: „Всички тия умрѣха съ вѣра, безъ да получатъ обещанията, а само отдалечъ ги видѣха“ (Евр. 11:13—16). А обещанията, — това е именно изкуплението на Спасителя.

Текстътъ Евр. 12:22—24 има напълно новозаветенъ смисълъ: Църквата на първороднитѣ и „духоветѣ на праведницитѣ действително сж на небесата, но всичко това идва следъ Исуса Христа, Който е „Първороденъ измежду първитѣ“ (Кол. 1, 18; Откр. 1, 5; 1 Кор. 15, 20—23), и Който въздигна истинската скиния на небесата следъ възнесението Си (Евр. 8, 1—2).

Текстътъ 1 Петр. 3, 18—20 значи: проповѣдвано е било и на изтрѣбенитѣ отъ потопа грѣшници, които нѣкога не се покорили, когато Божие дълготърпение ги очаквало да се покаятъ. Посочени сж тия грѣшници, защото щомъ и на тѣхъ е било проповѣдвано, то само по себе си се разбира, че и на всички други въ ада, защото тѣ

се взематъ като представители на стария допотопенъ свѣтъ, който, поради развратеността му, Богъ унищожи съ потопа.

И така: Църквата още отъ самото си начало и досега е вѣрвала и учила, че всички ветхозаветни умрѣли еднакво сж били затворени въ ада, било като особено мѣсто, въ което царува дяволътъ, било като състояние на богоотчужденост и мъка. Разбира се, че участъта на праведницитѣ въ ада не може да е била еднаква съ тази на грѣшницитѣ, защото има степени на богоотчужденост и мъка, зависеща отъ степенята на грѣховното състояние, тъй както и въ славата на възкрѣсналиятъ праведници, повидимому, има различни степени (1 Кор. 15, 41). Може би, праведницитѣ да не сж подложени на други мъки, освенъ лишаването имъ отъ възможностъ да виждатъ лицето Божие и светитѣ ангели, но самото това лишние и ограничение е било за тѣхъ известна мъка. И никой не е можелъ да ги освободи отъ нея, освенъ победителя на ада, Господъ Исусъ Христосъ. Както казва и Словото Божие:

„Ако Синътъ ви освободи, ще бждете наистина свободни“. (Иоан. 8, 36).

„Наистина, ако не повѣрвате, че съмъ Азъ, ще умрете въ грѣховетѣ си“ (Иоан. 8, 24).

„Кръвта на Исуса Христа, Неговия Синъ, ни очисти отъ всѣки грѣхъ“ (1 Иоан. 1, 7).

Арх. Методий

1) Служба на Преобр. (6 авг.), 2 кан. 8, 3.

Света Параскева

Тя е отъ градеца Епиватъ, въ Тракия, между Силиврия и Цариградъ. Родителитѣ ѝ били богати и благочестиви и заможни българи. Тѣ възпитали дъщеря си въ православната вѣра. Отъ житието на св. Параскева може да се види духовниятъ ѝ животъ: много пъти като излизала отъ храма, тя дала богатата си дреха на бедна девойка, като въ замѣна взела нейната вехта окъсана дреха. Това сторила и съ една сиромашкиня. Родителитѣ ѝ я мърмрели, но тя чувствувала, че иначе не може да живѣе. Следъ смъртта на родителитѣ ѝ, блажена Параскева приела подвижнически, монашески животъ. Петъ години прекарала въ Цариградъ, при усамотения храмъ покровъ на св. Богородица, а следъ това се заселила въ Палестина въ Йорданската пус-

тиня. Самотата на пустинята, съсемъ отдалечила молящата се девича отъ останалия свѣтъ. Тя искала да придобие свѣтостъ на духа, за да стане участница въ духовния миръ между безплътнитѣ духове: ангели и светии. Следъ дълги години св. Параскева се завърнала презъ Цариградъ въ Епиваръ. Тамъ не заварила никого отъ познатитѣ. Тѣ не били между живитѣ. Въ молитви е прекарала въ храма „св. Апостоли“. И като чужденка, въ усамотение починала. Никому не казала отъ гдее и какъвъ е нейния животъ. Това се случило въ първата половина на 11-я вѣкъ. Обаче, на гроба на тази чужденка започнали да ставатъ чудесни изцеления. Изровили гроба, а тѣлото ѝ не било разложено. Всички узнали, че тя е светица.

Ето какво знаемъ за тѣлото — мощитѣ на св. Параскева българка. Тѣлото на св. Параскева е стояло 200 години въ Епиваръ. Много народъ се стичалъ на поклонение. Въ 13 вѣкъ кръстоносци, които отивали да освободятъ Божие гробъ били завладѣли тия мѣста. Българския царъ Иванъ Асенъ освободилъ мощитѣ — тѣлото на св. Параскева отъ папиститѣ-крѣстоносци и съ голѣмо тържество, царътъ и патриархъ Василий, посрещнали св. мощи въ Търново. Тѣ били поставени въ построяния за тѣхъ храмъ „св. Параскева“. Това станало въ 1238 год. Чудесата, които ставали съ мощитѣ на св. Параскева, безбройнитѣ изцѣления на неизличими болести, разнесли славата по цѣлия православенъ свѣтъ. Започнали да се строятъ храмове въ честь на св. Параскева. Патриархъ Евтимий по молба на царъ Иванъ Шишманъ, написалъ житието на св. Параскева и го прочелъ въ църква въ присѣствието на царя.

Следъ падането на България подъ турцитѣ, Султанъ Баязидъ позволилъ мощитѣ на светицата да се пренесатъ въ Видинъ. Следъ падането на Видинъ, мощитѣ били пренесени въ Бѣлградъ. Когато и Бѣлградъ падналъ подъ турцитѣ, мощитѣ били пренесени отъ Султанъ Селимъ II въ Цариградъ — султанския дворецъ, гдето се извършвали чудесни изцѣления. Турцитѣ се изплашили отъ тази християнска светица и я предали на християнитѣ въ патриаршеската църква. Въ 1641 год. турцитѣ сж продали мощитѣ на молдовския воевода Василий Лупо, който съ съгласието на патриархъ Парчевитѣ ги пренесли въ гр. Яшъ — Румѣния и положили въ църквата „Св. три Светители“. Сега тѣлото — мощитѣ на св. Параскева сж въ гр. Яшъ, пазени въ сребрѣненъ ковчегъ. Тамъ ставатъ чудеса.

Очевидецъ казва: преди 30 год. на подиума, на които били поставени се запалили. Изгорѣли заедно съ всички покривки и окрашения.

Конгреса на южно-добруджанци

На 3, 4 и 5 октомври т. г. в гр. Добрич се състоя Великият събор на южно-добруджанци.

Събора бѣ много очакванъ за това бѣ и масово посетенъ.

Той бѣ посетенъ и отъ много северо-добруджанци.

Радостно и възторжено празнуваха свободата си нашитѣ добруджанци.

Тукъ се срещнаха стари борци за свободата на Добруджа и възрастни другари въ борбитѣ и страданията.

Припомниха си миналитѣ бурни, но славни дни — достояние вече на историята. Стиснаха си ръцетѣ, прегърнаха се и рониха сълзи. Дълъгъ, труденъ и трънливъ пътъ изминаха тѣ, докато за частъ отъ тѣхъ изгубиха зората на свободата и на всичко кръстъ се тури.

Мнозина съ сподавени сълзи и наведени чела, спомняйки си за роденъ кжтъ и бещинъ гробъ, въздишаха за нѣщо изгубено, но не възвръщатъ.

Чувствата и настроенията на съборитѣ се добруджанци на тоя съборъ бѣха разнообразни и мжно доловими за случайния наблюдател, който е билъ чуждъ на борбитѣ, страданията и копнежитѣ на добруджанци.

Грандиозна бѣ манифестацията, и тя напълно отговаряше на вълненията, които въ она моментъ се разразяваха въ душитѣ на мнозина отъ манифестирашитѣ.

Всичко това мжно се подава на описание и анализъ. Имаше нѣщо, което се само чувствуваше, безъ да може да се изкаже.

Моментъ бѣ толкова величественъ, тайнственъ и мистиченъ.

Кой знае, може би бѣ по-добре, че всичко така стана.

Нравственитѣ сили на племето ни вѣрно се отразиха и подчертаха, както презъ време на величавитѣ борби и страдания, така и презъ времетраенето на събора.

Тѣзи нравствени сили не можаха да бждатъ сломени нито съ изключителнитѣ закони на поробителя, нито съ нарочно създадения режимъ, тѣ не ще бждатъ сломени и сега.

Тѣ преклониха глави предъ политическата съдба, която мирнитѣ договори и спогодби имъ отредиха — борбѣ се нѣкога, за да се приобщиятъ сега сърдечно къмъ българската общност и съ всички сили да заработятъ за възхода и благоденствието на своето отечество — България.

Освобождението на Добруджа срещна мълчаливото и явно удивление, дори и на ония, които бѣха виновни за нейната 23 годишна трагедия.

Защо не се казаха нѣколко похвални думи за северняцитѣ-преселници и за тѣхната саможертва —

незнаемъ.

Тѣ дойдоха при насъ, по силата на Крайовската спогодба, отъ праточеството, съ свършеното благородство на българитѣ отъ миналото, съ запазенъ езикъ, обичаи, вѣра и традиции.

Предния день съборнитѣ масово посетиха военнитѣ гробища, за да се поклонятъ предъ ония, които паднаха съ пушка въ ръка, въ бранъ за роденъ край.

Църквата бѣ препълнена, както и църковния дворъ, отъ богомолци-съборяни и много майки и сестри дошли да се помолятъ за упокояване душитѣ на близки — героимченици. Мжа и радостъ, чувства и настроения, мжно подаващи се на описание.

По неизвестни, обаче, причини, уредницитѣ на поклонението не намѣриха за нужно да поканятъ свещеникъ, който да прочете заупокойна молитва и да изпѣе вѣчна паметъ.

На представителя на църквата се даде думата най-подиръ. Затова пъкъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Тихонъ държа една блестяща речъ, високопатриотична, назидателна и християнска, която падна като балсамъ върху изстрадалитѣ души на добруджанци.

Богъ така нареди, щото гласа на майката църква да се чуе най-подиръ, та да се преизпълнятъ сърдцата на съборянитѣ съ радостъ, миръ и утеха.

Думитѣ му бѣха силни, смислени и тѣй близки до живота на добруджанци, че тѣ съ затаенъ дѣхъ го изслушаха и съ бурни и нестихващи ржкоплѣскания го изпратиха.

Той налучка раната и наля елей Христовъ. Хвала му!

Стойнитѣ редици на северняцитѣ, момитѣ съ живописнитѣ си костюми и бѣлитѣ си копринени забрадки, момцитѣ съ буйнитѣ си коне, селската гвардия — изтрѣгнаха сълзи отъ радостъ, възторгъ и гордостъ.

Опредѣленитѣ лица дадоха всестраненъ обетъ за борбитѣ и постиженията на д-во „Добруджа“ презъ време на робството.

Въ борбата за освобождението особено се е отличило добруджанско жен. д-во гр. Варна, ржководено отъ неуморната, смѣлата и доблестна г-жа Чобанова.

На всички живи, доблестни и смѣли добруджанци, които презъ всичкото време на борбата бѣха на челни мѣста, пожелаваме здраве, а на покойницитѣ вѣчна паметъ!

Разпространявай в-къ
Християнска защита

Ти молишъ ли се?

Въ стаята бѣше тъмно. Само кандилцето слабо освѣтляваше образа на Исуса Христа. Сега-тогисъ проблѣсваше презъ облацитѣ месецътъ и хвърляше своята блѣда свѣтлина върху леглото на болната девойка. Всичко наоколо спеше. Само майката, изсѣхнала като вейка, бдеше надъ пламналата глава на своята мила дъщеря. Тя въздишаше дълбоко, унесена въ тежки мисли за болестта на дъщеря си. По едно време, момичето вдигна ръце и нѣжно зашепна.

— Ти четешъ молитва, мила дъще, каза майката.

— Не, мамо, моля се! Азъ вече отивамъ, мила мамо. Моля се на Бога да приеме душата ми.

Следъ нѣколко минути момичето издѣхна спокойно.

„Не чета молитвата си, а се моля!“ — отговори момичето. Повечето отъ християнитѣ четатъ молитви. Съ устата бѣрятъ, а ума и сърдцето сж заети съ други мисли.

Това не е молене, а четене на молитви. Отъ такава четене молитви — полза нѣма. Може човѣкъ да изчита много молитви, може да бѣбри цѣла нощъ и Богъ да не чуе неговото четене. Молитвата е разговоръ съ Бога. Богъ разговаря съ този, който се приближава къмъ Него съ сърдцето и иислитѣ си, а не само съ нозетѣ и устнитѣ си.

Когато времето е тихо, димътъ отъ огъня се издига високо въ синьото небе. А когато има вѣтъръ, димътъ се разнася на страни, а често се връща и въ кжщи. Сжщото става и съ нашата молитва, когато въ нашата душа е тихо и около насъ е спокойно, молитвата се възнася къмъ Бога, а когато ние сме заети съ празни мисли и суетни грижи, нашата молитва се разпалва като димъ по земята, безъ да достигне Бога.

Читателю, ти молишъ ли се, или само четешъ молитви?

РАДИОТО

Две твърде интересни и навременни новини ни предаде то:

а) Декларацията на Лордъ Халифаксъ, какво, че разковничето за германскитѣ победи се е криело въ това, че войници и народъ се въздушевяватъ отъ християнскитѣ принципи и отъ идеитѣ на новото време, обявени на всеусмишание отъ Фюрера.

б) Писмото на г. Рузвелтъ до Папата, съ което го молелъ да се застъпи съ своя авторитетъ предъ католицитѣ въ Америка и смекчи неблагоприятната атмосфера и постояннитѣ протести и упръци на вѣрующитѣ, за гдето безрезервно подкрепялъ морално и материално болшевикитѣ, които преследвали религията и избивали християнитѣ.

Протеста на американскитѣ християни е напълно оправданъ, затова, той не може да вземе никакви мѣрки противъ тѣхъ.

Измченъ и отъ съвѣстта си — за това мирово престѣпление, чувствувайки угрозата на поданицитѣ си, Рузвелтъ държалъ речъ по случай „седмичата на религиозното възпитание“, която завършилъ съ думитѣ: „Твоео слово, Господи, е свѣтло за ногата ми, и свѣтлина за пжтеката ми (Псал. 118, 105)“

Свѣта не може да се научи, какъ г. Рузвелтъ, който отъ всички се смѣта за главенъ виновникъ за днешната страшна война, е можалъ да каже, че се ржководи отъ свѣтлината на Словото Божие.

Молиме всички наши абонати, които промѣнятъ мѣстожителствата си, да съобщаватъ навреме и новитѣ си адреси до администрацията на вестника, като посочватъ и абонаментния си номеръ.

Църковно настоятелство въ с. Бистра -- Търговищко

Обявление

Църковното настоятелство въ с. Бистра — Търговищко, обявява на населението въ сжщото село, че на 15 день отъ публикуване на настоящето обявление, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ четиридесетъ и шестъ декара и два ара църковни ниви, раздѣлени на 8 парцела, — първия 10 декара, четвъртия 6'2 декара, а останалитѣ по 5 декара, въ землището на с. Бистра, въ мѣстността „Каялъка“, за две стопански години, начиная отъ утвърдението на търга до 1-ви августъ 1944 год.

Първоначална цена на декаръ е 50 лв.

Залогъ и за правоучастие въ търга е 5 на сто отъ наддадената сума.

Наддаването ще почне въ 11 часа преди обѣдъ въ канцеларията на кметското намѣстничество въ сжщото село.

с. Бистра, 6. X. 1942 год.

ОТЪ ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО

Поачега се стопилъ. Сутринта дежурния свещеникъ намѣрилъ молитвѣтѣ непокжтната върху жеравата. Отригла се подписка и въ нѣколко часа се събрали достатъчни пари, за да се изкове другъ ковчегъ, още по-хубавъ, отъ злато и сребро.

Отъ изложеното, като свидетелство на вѣковетѣ и на настоящето време, всѣки би се запиталъ: защо вѣлата на светиитѣ не гниятъ, не се разпадатъ въ земята, както читателю и моето тѣло ще изгние и моето тѣло ще се разложи и сле- нѣма да остане нито въ земята. Сжщото ще се обърне на прахъ и пепелъ — земя. Ето защо Свещенното писание нарича тѣлата на светиитѣ Христови живи членове на храмъ на Светия Духъ.

Апостолъ Павелъ казва: Нима не знаете, че тѣлата ви сж Христови членове? И тѣй, да взема ли членъ на Христа и да ги напраща членове на блудница? Съвсемъ не! Нима не знаете, че който се съедини съ блудница, става едно тѣло

съ нея? Защото казано е: „Ще бждатъ двама една плътъ“, а който се съединява съ Господа, единъ Духъ е съ Него. Или не знаете, че тѣлото ви е храмъ на Духа Светаго, Който живѣе въ васъ и Когото имате отъ Бога и че не принадлежите на себе си. Затова прославете Бога въ тѣлата си и въ душитѣ си, които сж Божи. (1 Кор. 6 — 15—20).

„Ако Духътъ на Онгова, който възкреси отъ мъртвитѣ Исуса, живѣе въ васъ, то, Който възкреси Христа отъ мъртвитѣ, ще оживотвори и смъртнитѣ ви тѣла чрезъ живѣещиятъ въ васъ Неговъ Духъ“ (Рим. 8—11). Света Параскева живѣе въ Духъ Светии: добра и любяща по душѣ, всички хора тя вѣрваше, че Духъ Светии ще я освети въ сила за безсмъртие и тѣлото ѝ биде осветено съ силата на Духа да не изгнѣе, да не гние.

Затова ние казваме тленното тѣло става нетленно, или още по-ясно: гниещото тѣло става негниещо. То

има силата на Духа свети. Господъ Богъ освобождава тѣлото на своитѣ угодници и светители отъ всеобщия законъ на гниенето — или въ химията, както се казва, отъ бавното горение. Това се отнася до самия светия, който придобива тази сила, за да не гние. Какво отношение има тази светостъ до мене и тебе, драги читателю? Ето какво. Моето и твоето тѣло сж немощни и сж постоянно въ болестъ и страдание. Смъртъта е до мене. И кръвообращението ми се нарушава, и хранителната система, и всички мои човѣшки тѣлесни членове. И азъ, и ти, димѣ сили, да подкрепимъ разпадащото се тѣло и здраве. Препоръчватъ ми слънчеви лжчи, морска вода, различни лѣкарства, минерални бани, различни билки и пр. Всичко е добро. Но при мощитѣ на св. Параскева има друга сила. Тази сила първо е спрѣла разложението на тѣлото ѝ.

Тези сили се излжчава и до мене и до тебе, добрий читателю. До мо-

ето тѣло и до твоето тѣло. Това свидетелствуватъ вѣковетѣ за св. мощи на св. Параскева — българка. И българския народъ излжчи отъ себе си и даде светиин: св. Параскева, св. Иоанъ Рилски и др. Мощитѣ на св. Параскева обиколеха царскитѣ дворци на балканскитѣ народи. Тѣзи св. мощи продължаватъ да излжчватъ тази церителна и запазваща сила.

Колко би било добре, св. мощи на нашата мила и сжпа преподобна св. Параскева да бждатъ на българска земя! Но нека бжде волята Божия. Наклони глава предъ св. Параскева и се помоли, каквото желашъ, за твоё добро и щастие. Паметта ѝ се празнува на 27. октомври, всѣка година.

Свещ. Йор. Светославовъ

Четете в-къ
Християнска защита

Изъ чуждия печатъ

Още презъ 1025 година, съ законъ е било забранено влизането на еврейтъ въ Норвегия, като лошъ и фаталенъ народъ. Международниятъ съюзъ на еврейтъ е водилъ голъма борба и милиони е похарчилъ, за да се премахне тая законъ. Окупили сж много народни представители и сж удивили страната съ литература по тая въпросъ. Най-после, въ 1852 година, закона е билъ отмененъ и еврейтъ почнали да нахълтватъ. Въ 1899 година е дошълъ дръ Ешкенази като равинъ за всички евреи. Въ 1919—21 година сж се издигнали въ центъра на столицата Християния синагога. Презъ 1933 година, следъ идването на Хитлеръ на власт въ Германия, отъ тамъ сж избъгали много евреи. Норвежкитъ народъ се видѣлъ въ чудо. Внесли корупция и разаратъ и се обособили като държава въ държава. Въ 1940 година еврейтъ тикнали Норвегия въ война. Неговото правителство като взело предвидъ всичкитъ имъ пакости, съ специаленъ законъ отъ 12 мартъ 1942

година е забранило влизането на еврейтъ въ Норвегия.

* * *

При своето отстъпление, большевикитъ откарали извъредно много народъ отъ Бесарабия, на първо мѣсто свещеници, които, единъ по единъ избивали учители, професори и много селени. Споредъ последнитъ сведения, само въ затвора въ Пепса, Русия е имало 24,000 затворници—бесарабчани, чието положение е било трагично. Имената на най-виднитъ лица умрѣли отъ мизерия, болести и застреляни, както и на живитъ, сж помѣстени въ седмичника „Раза“, излизащъ въ Кашинева, кждето сж описани телилата на нѣкои отъ спасилитъ се студенти и ученици. Така, човѣкъ остана съ впечатление, че това не сж хора, а звѣрове — въплотение на Сатаната. Една частъ отъ откаранитъ полуживи, използвали безцарствие въ южния Кавказъ и се предали на турската властъ.

Повреди у жената отъ пушенето

Професоръ Винтъ е на следното мнение по този въпросъ:

Днесъ нѣма вече никакво съмнение, че пушенето е по-вредно за жената, отколкото за мъжа. Мнението на народа за безвредността на пушенето, когато то е въ „умѣрени“ граници или за „благоприятното влияние“ върху храносмилането, или пъкъ за „успокояването на нервитъ“ трѣбва да се отхвърли най-енергично, защото то се опровергава отъ научнитъ наблюдения. Това може, обаче, да се постигне само съ систематична противопропаганда.

Отровитъ, които се съдържатъ въ тютюна, иматъ вредно действие върху кръвоноснитъ съдове, тѣ смущаватъ секреторната функция на стомашно-чревния каналъ, отдѣленето на стомашния и други сокове (толкова необходими за храносмилането), разстройватъ работата на яйчницитъ. Последното се проявява особено у пушещи работнички, домашни прислужнички и спортистки съ спиране или забавяне на менструацията (периода). При това трѣбва да се подчертае, че такива нередовности въ менструацията сж наблюдавани при пушене на само 4—5 цигари на день, което количество женитъ никога не сж смѣтали за „злоупотрѣба“ съ тютюна. Установено е сигурно сжщо, че като последиствие отъ тютюнопушене може да настъпи безплодие.

Жената е застрашена отъ тютюна най-много презъ време на бременността и въ послеродовия периодъ. Никотинътъ преминава презъ плацентата (последъка) и достига и въ майчиното млѣко. Експериментално (чрезъ опити върху животни) е установено, че никотинътъ е отрова за зародиша. Извънъ бременността, употребата на тютюнъ може да доведе до промѣна въ кръвоноснитъ съдове и лигавицата на матката, които да станатъ причина за по-силна менструация или смущения въ хода на т. н. критиченъ периодъ. Най-после да не се забравя, че никотинътъ е причина въ нѣкои случаи за смущения въ работата на сърдцето.

Хроника

На 12 октомврий т. г. Негозово Високопреосвещенство Епархийскитъ Архирей пристигна въ престолния си градъ Варна.

Противокомунистическата изложба, открита въ София, поради особеностите и характеръ, била масово посетена отъ столичното гражданство. Добре би било тя да стане подвижна, за да я видимъ и ние, отъ дълбоката провинция, които, години на редъ сме слушали само за большевишкия рай и за тая приказна страна С. С. С. Р., гдето млѣкото и медътъ сж течели по улицитъ. Никой не трѣбва да бѣга отъ свѣтлината. По този въпросъ ще се върнемъ съ специална статия.

На 10 октомврий т. г. тържествено се откри новия сезонъ на Народния театъръ въ Варна съ историческата пиеса „Подъ игото“ отъ народния поетъ Иванъ Вазовъ.

Варненската община ликвидира съ общинския театъръ, който съ законъ стана държавенъ. На артиститъ, които въ голѣмата си частъ сж познатъ на варненската театрална публика, пожелаваме усърдна работа и блестящи успѣхи. Театърътъ е народно училище и отъ управата на театъра зависи дали да бжде той на завидна висота и да оправдае своето предназначение. Варненци обичатъ театъра и ще го подкрепятъ, за да изграе своята завидна роля.

„Росина“. Въ Сухиндолъ започна да излиза новъ културно-стопански двуседмичникъ „Росина“, който ще продължи дѣлото на не-излизания вече в. „Сухиндолъ“ и ще изразява всестранния животъ на селата отъ долината „Росина“. Вестникътъ се редактира отъ журналиста и писателя Недѣлко Тинчевъ. Първиятъ брой на в-къ „Росина“ прави много-хубаво впечатление. Горещо го препоръчваме на нашитъ читатели. Год. абонаментъ 50 лв. Пош. чек. с-ка 7517. Адресъ: в-къ „Росина“—Сухиндолъ.

Молимъ секретаритъ на Свещ. Братства отъ Епархията, да ни изпращатъ редовно дописки за духовнитъ прояви въ околнитъ.

Всѣки може да плати абонамента си, като прати 20 лв. въ гербови или пощенски марки до редакцията.

Нашиятъ зовъ

Всѣкога въ най-сждбоносни дни, въ дни на изпитания — българската църква, върна на своя идеалъ, е пазила и закриляла българския народъ. Тя винаги е подчертавала своята неземна сила и велика роль.

в. „Христ. защита“ върненъ на заветитъ на родната църква, на великитъ творци—създатели на историята ни, ще се разнася по всички краища на обединеното ни отечество, за да зове благочестивитъ християни къмъ вѣра.

Бога и любовъ къмъ Родината. Вѣрата и любовта да тласнатъ всички да изпълняватъ преденно християнския си дългъ. И така, проникнати отъ високо съзнание, да застаемъ на вѣрна стража на Църква и Родина, а съ общи усилия да преагрнемъ България въ истинска духовна градина, кждето да цвѣтятъ прекраснитъ цвѣта на духа: любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, благодетъ, милосърдие, вѣра, кротостъ, въздържание.

Свещ. Д. Поповъ

Едно нагло твърдение

на Кентърберийския епископъ. Болшевиизмътъ, „приятель“ на религията

Преди известно време кентърберийскитъ епископъ заявилъ, че болшевиизмътъ е най-голѣмиятъ приятель на религията. По този поводъ финландскиятъ вестникъ „Уха“ пише, че това е едно чудовищно твърдение, най-голѣмата безчлвостъ, която може да сждествува:

„Нима може да сескрие отъ очитъ на свѣта освернението, което хвърлиха болшевикитъ върху религията въ Русия? Хилядитъ църкви, изгорени или превърнати въ локали или яхъри, хилядитъ убити руски свещеници сж доказателства, които не могатъ да се покриятъ съ наглитъ твърдения на английския духовникъ“.

Въ заключение вестникътъ пише, че много е късно да се измиятъ кървавитъ спомени, които цѣлятъ християнски свѣтъ никога не ще забрави презъ вѣковетъ.

Изъ живота на епархията

Народенъ университетъ въ с. Царево, варненско

По инициативата на енорийския свещеникъ, военнитъ и училищни власти въ с. Царево, варненско, отъ втората половина на м. октомврий т. г. се открива народенъ университетъ. Ще бждатъ изнесени лекции отъ религиозенъ, националенъ, здравенъ, общественъ и общъ характеръ. Лекторитъ и първитъ лекции, които тѣ ще изнесатъ предъ царевци сж:

1. Свещ. Т. К. Саржбеевъ — Християнинътъ, какъвъ трѣбва да бжде той? 2. Подполковникъ Г. Кулевъ — Задължения и права на българския гражданинъ. 3. Капитанъ Тодоровъ — Борби за обединението на България. 4. Поручикъ дръ Стояновъ — Болести у човѣка и грижи по тѣхъ. 5. Офицерски кандидатъ дръ Баевъ — Птицевѣдството. 6. М. Славчева — Обичай българския езикъ! 7. Михайловъ — Училището и семейството като възпитателенъ факторъ и 8. К. Кючюковъ — Закони и наредби по гражданската мобилизация. Лекциитъ ще се изнасятъ въ училището въ с. Царево въ опредѣленъ день и часъ. Първоначално веднажъ, а въ последиствие и два пжти въ седмицата.

На устроителитъ и лекторитъ на тоя университетъ, които ще работятъ безвъзмездно за духовното издигане на братята си по кръвъ, родъ и вѣра, и които не ще жалатъ трудъ и спокойствие, желаемъ ползотворна работа и успѣшенъ завършекъ на дѣлото имъ. Тѣ ще получатъ награда отъ Бога, защото изпълняватъ доброволно и непринудено единъ висшъ християнски дългъ — помощъ на ближния.

К. Ц.

ИЗЪ НАРОДНАТА МЪДРОСТЪ

Ако излъжешъ единъ пжтъ, не твърватъ довѣка.

Ако не видишъ злото, не познавашъ доброто.

Ако не посѣешъ, нѣма да жънешъ.

Ако ржка дава, а сърдце не дава, нищо не става.

Ако нѣмаше тъмница, нѣмаше да е мила свѣтлината.

Аксаковско Църковно настоятелство -- Варненска околия

Обявление № 68

На 15-й день отъ публикуването на настоящето въ в. „Християнска защита“ отъ 9 — 12 часа въ канцеларията при църквата въ с. Аксаково, ще се произведе търгъ съ явно наддаване, за отдаване подъ наемъ три църковни ниви за срокъ отъ две години.

Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ. Залогъ за правоучастие 10 на сто. Поемнитъ условия за преглеждане въ канцеларията на църквата.

с. Аксаково, 6. X. 1942 год.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО

Църковно настоятелство въ с. Срацимир -- Варненско

ОБЯВА № 18

На 18. X. т. г., 2 часа следъ обѣдъ въ канцеларията на църков. н во с. Срацимир, Варненско, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ 7 жса ниви — 41 декара.

Тържитъ книжа могатъ да се видятъ всѣки день при касиера или председателя на настоятелството.

с. Срацимир, 14. X. 1942 год.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО

Початница А. Пъндълийски -- Варна

ул. Панатюрище 4 — Тел. 23-13